

مسیحی و دعوت خدا

جین ویث

کتاب مقدس به وضوح بیان می‌کند که مسیحیان باید نمک و نور دنیا باشند. اما دقیقاً چگونه باید این مسئولیت را به انجام رسانیم؟

با اینکه نجات ما به واسطه‌ی اعمال نیکمان نیست، اما کتاب مقدس تعلیم می‌دهد که خداوند از مسیحیان انتظار دارد که اعمال نیک انجام دهند. خدا دقیقاً چه کاری می‌خواهد ما انجام دهیم و در کجا باید آنها را انجام دهیم؟ بر اساس کتاب مقدس، خداوند بر اساس حاکمیت قدرتمندانه‌اش بر تمام خلقت حاکم است و از آن مراقبت می‌کند. اما این موضوع با توجه به واقعیت وجود گناه، چگونه در جوامع انسانی اجرا می‌شود؟

امروزه، در جهان بسیار مادی ما، مسیحیان با سؤالات دیگری نیز مواجه هستند: آیا مسیحیان باید در سیاست دخالت کنند؟ چگونه می‌توان یک ازدواج مسیحی را احیا کرد؟ والدین مسیحی چگونه باید فرزندان خود را تربیت کنند؟ مسیحیان چگونه می‌توانند ایمان خود را در محل کار زنده نگه دارند؟ یکی از موضوعات اصلی که در جنبش اصلاحات به این پرسش‌ها پاسخ می‌دهد: آموزه‌ی دعوت است.

مطابق با خواندگی خود زندگی کنید

واژه‌ی «دعوت» همانند سایر اصطلاحات الهیاتی وارد گفتمان عمومی و دنیوی شده و معنایی بسیار محدودتر پیدا کرده است، به طوری که به معنای شغل یا حرفه درآمده است. مسیحیان نیز این معنای عامیانه را پذیرفته‌اند، به طوری که اغلب فرض می‌شود آموزه‌ی دعوت به چگونگی تمجید خدا توسط مسیحیان در کارشان ارتباط دارد.

مفهوم الهیاتی آن شامل موارد ذکر شده است، اما آموزه‌ی دعوت—که توسط مارتین لوتر، جان کلونین، پیوریتن‌ها، و سایر الهی‌دانان دوره اصلاحات توسعه یافته—به مراتب فراتر است. این آموزه به الهیات زندگی مسیحی بدل می‌شود، یا به عبارت دیگر، به الهیاتی درباره نحوه زندگی در این جهان اشاره دارد.

واژه «دعوت» به سادگی به معنای «خوانده شدن» یا «خواندگی» است، بنابراین متونی که از این اصطلاحات استفاده می‌کنند درباره‌ی دعوت به ما تعلیم می‌دهند. به عنوان مثال، در نامه اول به قرنتیان ۷، پولس رسول از مشتقات مختلفی از کلمه «خوانده شدن» استفاده کرده و به این متن کلیدی می‌رسد: «مگر اینکه به هر طور که خداوند به هر کس قسمت فرموده و به همان حالت که خدا هر کس را خوانده باشد، بدینطور رفتار بکند؛ و همچنین در همه‌ی کلیساها امر می‌کنم» (اول قرنتیان ۷: ۱۷).

خدا به ما زندگی بخشیده، و سپس ما را به آن زندگی فرا می‌خواند. این مفهوم، این خلاصه‌ی آموزه‌ی دعوت است. توجه داشته باشید

که هیچ چیزی درباره انتخاب یک دعوت، یافتن دعوت حقیقی، و یا احساس رضایت در دعوت شما ذکر نشده است. ممکن است با همه اینها تجربه یا درگیر باشیم، اما دعوت اساساً کار خداست.

در متن اول قرنیتان ۷، پولس رسول عمدتاً به موضوع ازدواج و دعوت الهی در این زمینه می‌پردازد. او به این پرسش می‌پردازد که آیا ازدواج کردن بر مجرد ماندن برتری دارد یا خیر. در ادامه، پولس به موضوع هویت قومی و ملی نیز می‌پردازد و به این پرسش پاسخ می‌دهد که آیا یهودی بودن بر غیریهودی بودن برتری دارد یا خیر. او همچنین به نظام اقتصادی یونانی-رومی آن زمان می‌پردازد و به این پرسش پاسخ می‌دهد که آیا یک فرد مسیحی می‌تواند برده باشد و آیا خواهان آزادی است یا خیر. در پس تمامی این «دعوت‌ها» و موضوعات، دعوت اصلی به نجات نهفته است. در این دعوت، کلام خدا افراد را از طریق پیام انجیل فرا می‌خواند و در دل آنان ایمان را ایجاد می‌کند.

در این متون، به موضوع "وضعیت‌های" مختلفی که مارتین لوتر در مورد زندگی انسان مطرح کرده است، پرداخته می‌شود. این وضعیت‌ها که خداوند برای بشر طراحی کرده است، شامل خانواده، دولت و کلیسا می‌شوند و در هر یک از آنها، انسان وظایف و رسالت‌های متعددی را بر عهده دارد.

تاکید بر «به همان حالت که خدا هر کس را خوانده باشد، بدینطور رفتار بکنند» از نظر الهیاتی، در چارچوب آموزه‌های جنبش اصلاحات، از اهمیت بالایی برخوردار است.

خداوند در زندگی شما چه می‌کند؟

شاید این سوال را از خود پرسیم که "خدا در زندگی من چه کاری انجام می‌دهد؟" اما دعوت ما را تشویق می‌کند که به سوال دیگری نیز توجه کنیم: "خدا از طریق زندگی من چه کاری را انجام می‌دهد؟"

خداوند از طریق تدبیر و مشیت خود، همچنین از طریق دعوت، بر خلقت انسان نظارت و مراقبت می‌کند. او نان روزانه ما را از طریق دعوت کشاورزان، آسیابان‌ها و نانواها به ما می‌رساند (دوم قرنیتان ۹: ۱۰). از طریق دعوت مقامات حاکم، از جمله کسانی که "شمشیر به دست دارند" مانند پلیس، سربازان و قضات، از ما محافظت می‌کند (رومیان ۱۳: ۱-۷). او از طریق دعوت مادران و پدران، فرزندان را خلق و از آنها مراقبت می‌کند (مزمور ۱۲۷). او از طریق دعوت خدمت، کلام خود را به مردم اعلان کرده و آن را تعلیم می‌دهد (رومیان ۱۰: ۱۴-۱۷).

لوتر، دعوت را "نقاب خدا" توصیف می‌کرد. به اطرافیان خود نگاه کنید، کسانی که زندگی شما را به نحوی آسان‌تر می‌کنند: بَنَاهایی که خانه شما را ساخته‌اند، خیاطانی که لباس شما را دوخته‌اند، کارگران کارخانه‌ای که اتومبیل شما را تولید کرده‌اند، نظافت‌چی‌هایی که محل کارتان را تمیز می‌کنند، گارسون‌هایی که در رستوران به شما غذا می‌دهند، پزشکانی که بیماری‌هایتان را درمان می‌کنند و غیره. در پس این افراد معمولی، خدا پنهان شده و از طریق آن‌ها به شما برکت می‌دهد.

شما نیز "نقاب خدا" هستید. خداوند از طریق شما به دیگران برکت می‌دهد، حتی اگر خودتان از آن آگاه نباشید. همسران، فرزندان، همکاران، مشتریان و هم‌ایمانان در مسیحیت، همگی از برکات الهی که از طریق شما به آنها می‌رسد، بهره‌مند می‌شوند.

هدف خدا برای همه دعوت‌ها

خداوند در انجیل متی به ما می‌آموزد که باید او و همسایگان خود را همانطور که خود را دوست داریم، دوست بداریم (متی ۲۲: ۳۴-۴۰). این فرمان الهی، اساس و هدف هر دعوتی در زندگی ما را تشکیل می‌دهد، چه در زندگی زناشویی، چه در تربیت فرزندان، چه در محیط کار، چه در جامعه و چه در کلیسا. هدف نهایی هر دعوتی، محبت و خدمت به هم‌نوعانمان است (غلاطیان ۵: ۱۳-۱۵).

هر دعوتی در زندگی، همسایگان جدیدی را به زندگی ما وارد می‌کند. ازدواج به ما همسر، فرزندآوری به ما فرزند، محل کار به ما همکار و مشتری، کشور به ما هم‌وطن و کلیسا به ما اعضای جماعت را هدیه می‌دهد. اینها همگی همسایگانی هستند که خداوند از ما می‌خواهد به آنها محبت و خدمت کنیم. هنگامی که به همسایگان خود از طریق دعوت‌مان محبت کرده و خدمت می‌کنیم، در واقع محبت و خدمت خدا را از طریق خود به آنها هدیه می‌دهیم. به عبارت دیگر، دعوت ما فرصتی برای تجلی محبت و خدمت خداوند در دنیای پیرامونمان می‌شود.

با وجود اینکه خداوند از ما می‌خواهد به همسایگان خود از طریق دعوت‌مان محبت و خدمت کنیم، اما متأسفانه در بسیاری از موارد، در انجام این وظیفه الهی کوتاهی می‌کنیم. گاه از همسایگان خود سوء استفاده می‌کنیم و به جای خدمت به آنها، از آنها برای منافع شخصی خود بهره می‌بریم. این رفتارها ریشه‌ی بسیاری از درگیری‌ها و کشمکش‌ها در زندگی زناشویی، محیط کار و کلیسا هستند. به عبارت دیگر، ما در انجام وظایف خود در هر دعوتی که داریم، مرتکب گناه می‌شویم و داریم با او می‌جنگیم.

تنها راه رهایی از این گناهان و بازگشت به مسیر الهی، اعتراف به گناهانمان، طلب بخشش از خداوند و تلاش برای جبران اشتباهاتمان است. زمانی که این کار را انجام می‌دهیم، در ایمان و محبت خود به خدا و همسایگانمان رشد می‌کنیم. تقدیس ما نیز در گرو انجام صحیح وظایفمان در هر دعوتی که داریم می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.

دکتر جین ادوارد ویت، استاد بازنشسته ادبیات و معاون دانشگاه پاتریک هنری در پورسل‌ویل، ویرجینیا است. او نویسنده چندین کتاب، از جمله «خدا در حال کار» و «خواندن بین خطوط» است.